

.....

=====

P O Box 346 Jersey City, N J 07303

O-KA

Караються, мучаться, але не каються

«Якщо я був би останнім українцем на світі, я і тоді борюся б за Україну»

Л. Лук'яненко

Стають до лав нові

борці за правду

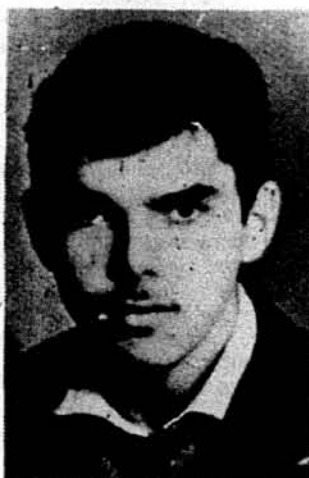
Мирослав Маринюк народився 4-го січня 1949 року в Дрогобичі в Західній Україні. Одружений з Раїсою Сергієвською, має дочку Мирославу. Закінчив Львівський політехнічний інститут і став інженером. Працював за професією в Києві, а згодом був перекладачем.

Належав до співосновників Української групи сприяння Гельсінкській угоді. Його підписи на кількох меморандах, зверненнях та листах до компетентних радянських і міжнародних чинників.

У Меморандумі ч. 1 Українська Гельсінкська група у 1976 році писала: «Український народ, який протягом багатьох століть не знав голоду, у 1933 році втратив понад 6 мільйонів чоловік, які загинули від голодової смерті. Це був всенародний голод, штучно створений органами влади. Хліб відбирали до останнього зерна... Якщо до цього додамо мільйони розкуркулених, котрих цілими родинами вислали на Сибір, де вони помирали, то лише за кількістю три роки (1930-1933) ми нарахуємо не менше десяти мільйонів цілком свідомо винищених українців. Четверта частина українського населення! А ще був 1937 рік, коли українських в'язнів розстрілювали сотнями тисяч. Ще була війна з Німеччиною, котра також винищила не менше 7-8 мільйонів українців. А після неї почалася інша війна — винищення Української Повстанської Армії, котра підняла зброю проти Гітлера і не складала її тоді, коли зажадав цього Сталін...»

23 квітня 1977 року М. Маринюка заарештували в Києві під закидом антирадянської агітації за ст. 62 КК УССР. Йому приписали виготовлення та поширення документів Української Гельсінкської групи. Слідство тривало 11 місяців. Судив його київський обласний суд у Василькові. На суді свідчили в його обороні О. Бердник, Н. Світлична, сестра і дружина, а також було зачитано зізнання нещодавно в. Анто-ненка-Давидовича. Незважаючи на те, Маринюка засудили на 7 років таборів суворого режиму і 5 років заслання. Покарання відбував у таборі ч. 36 у Пермській області.

Група політв'язнів з Маринюком написала заяви в різні радянські установи, протестуючи проти жорстоких умов у таборі, брала участь у декаді змагань по-

Мирослав Маринюк

неволених народів за незалежність. Згодом часто проголошувала голодівки.

Маринюк брав участь у боротьбі за право жити окремо від кримінальних в'язнів. Майже не було дня, щоб політв'язні не мали непорозуміння з начальством. Так проминуло 1980 і 1981 роки. У 1982 році Маринюка допитували в справі М. Горина.

Разом з іншими був покараний на 15 днів ШІЗО за відзначення Великодня і прочитання молитви. Співробітник КГБ Черепанов погрожував, що вб'є Маринюка. Він включався у численні акції в справі жалючої медичної обслуги в'язнів.

Разом з іншими в'язнями писав листи до державного секретаря ЗСА Джорджа Шульца і президента Рональда Регена, щоб було створено міжнародну комісію для інспекції радянських політв'язнів.

Після арешту Маринюка члени Української Гельсінкської групи, які ще були на волі, постійно ставали в його обороні перед міжнародними установами.

З приводу арешту М. Руденка і О. Тихого, М. Маринюк підписав збірний відкритий лист урядом країн, які підписали Гельсінкські угоди, в якому, між іншим, написано: «Ми проголошуємо S.O.S. (спасайте наші душі!) з глибини соціального інfernа, з некла- беззаконня, якого ще не знала історія. Справа не в масштабах насильства і не в методах — ми знаємо більш жорстокі методи Сталіна і Берія. Справа в тому, що ми наблизилися до деградації людської душі, коли пропа- дає віра в слово, закон, честь, розум і любов. Світ стає великою пустелею, і серед цієї пустелі чути лише гурчання шакалів і гавів».

УКРАЇНСКА СВИТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

З причини пітніх вакацій пікарський офіс д-ра Остапа Барана буде закритий

Від 5-го липня до 31-го липня 1985 р.,
включно.

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ ТРЬОХ КОЗАКІВ Едварда-Ека, Юрія і Яреми

в мотелю «Ксеня», Гантер, Н. Й.
відбудеться

у суботу, 29-го червня 1985 р., о год. 8-й веч.

У програмі беруть участь:

пані — Уляна Любова, Ірина Залеська, Лаврентія Турквич;
панове — Едвард Козак-Еко, Іван Кедрин-Рудницький, Сте-
пан Крижанівський;
Гантерський ансамбль і непередбачені гості.

Тріумфальне закінчення турне Капелі Бандуристів

ім. Тараса Шевченка в Чикаго

Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка в Чикаго, диригент В. Колесник. Перший ряд (зліва): О. Шрубівич, М. Фаріон, П. Мельничук, М. Сердюк, В. Мішалов, Ю. Китастий, П. Китастий, П. Гончаренко, А. Цюра, Т. Махлай, В. Деркач, Ю. Метулінський, М. Дейчаківський; другий ряд: А. Скиба, В. Бабенко, О. Мороз, М. Борняк, Б. Темнюк, М. Гошуляк, Е. Косіковський, С. Козут, А. Бірко, В. Косик, О. Гельб'іг, В. Ланко, М. Трємб'їй, М. Костюк, Ю. Оршикевич, В. Шелелі, І. Тимченко, М. Світлик; третій ряд: В. Зарицький, В. Кусик, Ю. Цісарук, С. Ковачев, І. Зам'ятій, М. Невмержизький, І. Керницький, І. Масівич, М. Гнатюк, А. Малькович. (Відсутній А. Китастий, який брав участь у повній турі, крім Чикаго).

(Фото: О.П.)

Володимирів Колесників за гарну працю і дальші успіхи в праці з Капелею. Також проспівали «Многі Літа» місцевим організа- торам за підготовку концерту.

Як завжди буває, вражен- ня публіки від концерту було різноманітне, від дріб- ного причепкування до без- межного захоплення. Хоча всім відомо, що диригенти симфонічних оркестр, опери як в західному світі, так і в Україні, виступають у фраках (такідо), деякі гля- дачі кінцево хотіли бачити диригента Капелі в тради- ційній ноші, як і капеляни. Одне, всі як один, з ким не говорилось, стверджували

свою радість, що Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка далі існує, і будь- які побоювання про зане- пад Капелі розвіялися. Всі твердили, що концерт Ка- пелі був високоякісний.

Сорок років тому, в 1945 році, коли Капеля опинила- ся на еміграції, в Капелі було 17 членів. Сьогодні, із тих оригінальних вихідців, активним в Капелі зали- шився один, тепер вже си- венький, Петро Китастий. У 1946 році в Німеччині Капелю було поширено до 40 членів. Із тих доданих, активними в Капелі ще є Петро Гончаренко, адмі- нистратор Капелі, та Авгу- стин Навкович.

Поважна частина сього- днішніх капелян вже наро- дилася поза межами України, зокрема, інструменталі- сти — бандуристи. Ось, напри- клад, крім Петра, довгими роками з Капелею ми бачи- ли Григорія та Івана Китас- тих; сьогодні на їхні місця стали їхні нащадки, Юліан і Андрій.

Після переїзду Капелі до ЗСА, більшість членів посе- лилася в околиці Дітройту. Сьогодні члени є розкинені по різних місцевостях ЗСА і Канади. Можна тільки по- дивляти відданість і посвя- ту членів Капелі. Уявіть собі: роками, раз на місяць, або й частіше перед турне їздити до Дітройту на про- би Капелі із Торонто, Клі- ве...

ленду, Нью Йорку, Чикаго або й далі... Подумайте тільки, скільки людей мо- гли б періодично посвятити один місяць для зберігання і прославлення української музики так, як капеляни, які звільняються на місяць із роботи, школи, закривають канцелярію, щоб поїхати на концертне турне! З огляду на те, що турне відбулося в шкільний іспитовий час як у середніх школах, так і в уні- верситетах деякі молодші члени не могли брати участі в турне. Однак, на висту- пі в Чикаго було їх бага- тенько: 45 членів; 15 банду- ристів-інструменталістів і 30 хористів.

Диригент Володимир Колесник, який також «по вуха» зайнятий, погодився на певний час диригувати Капелею і також регулярно приїжджає із Торонто на проби в Дітройт. Хоча ди- ригент поставив деякі зако- ни і вимоги, не тільки не було нарікання, але капеля- ни з логічним запалом далі працюють. Виследи їхньої пильної праці ми бачили і чули на сценах.

Отак, під новою дириген- турою, із поширенням член- ством Капелі Бандуристів далі залишається украї- нською гордістю і перлиною українського мистецтва за межами України.

О. Пошиваник

Піонерська...

(Закінчення зі стор. 2)

gary and Information Scien- ce» (New York, Marcel Decker, 1981, vol. 31, pp. 302-317). Це рамовий огляд праці віків. Автор починає від бібліографічних статей в «Ізборнику» кн. Святослава, Київ, 1073, йдучи поперез віки аж до 1958 року. Але роки нашого часу неповні, уривчасті, бо ми дотепер ще не склали повної розвідки про нашу бібліографію на рідних землях, як також за кордоном, починаючи від 1917 року. Видатний бібліо- граф НТШ В. Дорошенко, ймовірно, під час втечі на Захід залишив у якомусь музеї-бібліотеці на Чехо- Словаччині рукопис «Історія української бібліографії» ч. 1-3, 1969, ст. 52-53). Яка велика шкода для нашої культури.

Сумний документ про розгорт української бібліо- графії на «Бібліографічній нараді» у Києві, 6-9 червня, 1831 р. Тоді засудили за «ухили» десятки широкі робітники української книги, частина була арештована і вислана до таборів праці, а частина розбіглася по сусід- ніх країнах. Після ліквіда- ції бібліографічної науки в Україні, «Книголюб» на- чужині був єдиним журна- лом у вітчизняному світі, що репрезентував українське друковане слово. У 1928 році «Українське Т-во Прихиль- ників Книги» у Празі нара- хувало 47 членів, а в 1932 році вже було понад сотня відомих імен, що позначи- лися працею в ділянці укра- їнської культури.

Але серед українських комуністів же жерів во- гонь рідного, і десь коло 1935 року був пригтований план ретроспективної бібліографії й чергового

року виявилось, що умови сили так були дезадовані, що нікому не було вести працю. Партийні наставни- ки лише складали пляни, але роботи не могли поча- ти. Цей плян відсунуто в непамять аж дотепер. В наш час він так зовсім не- можливий, бо згідно на- прямних КПСС «совєтська людина» виховується на літературі російською мо- вою, в цій же мові й бібліо- графія.

Два показники імен — кирилический і латинський він виказує авторів, редак- торів та видавців кожний по рівному п'ять сторінок. Це вказує, що англійський ви- дання, викликані потребою ча- су, та разом підкреслює нашу двоємовність.

На нашу думку, Максим Бойко своє завдання вико- нав із призначенням. Ясно, що при найкращій органі- зації праці й добрій волі усьо- го зібрати неможливо, але подібні студії слід складати, без них бо у майбутньому буде голь писати книжку культуру нашого народу.

В кінці згаданої праці автор робить заклик англій- ською мовою робити захо- ди складати повну українсь- ко національну бібліографію. Такий центр повинен бути оснований при більшій університетській бібліотеці з правом самостійного лі- яння на чолі з фаховими силами, які зумили б, у кор- токому часі зібрати усі на- мові бібліографічні праці в усіх можливих мовах, а потім їх треба було б роз- робляти.

Українська національна бібліографія у нас — невід- кладна справа.

У потрібі звертатися до: VBC, 307 N. Overhill Dr. Bloomington, Ind. 47401.

На конвенції...

(Закінчення зі стор. 1)

привіт присутня його пред- ставниця Наталя Іванів. У четвер, 6-го червня ц.р., відбувся великий бенкет яким закрито крайову ча- стину конвенції, а розпочато міжнародну. Тут Джері Він- гер відкрила бенкет, пред- ставила стіл, де сиділа її родина, а відтак головний стіл та промова, що ним був відомий журналіст, те- левізійний коментатор і про- мовець Дольф Дровг. Він працював довгі роки в Уря- ді ЗСА з президентами Р. Ніксоном, Л. Джансоном і Р. Регеном, а від початку 1985 року став радником Білого Дому.

Знаменним у його слові було те, що він розпочав його привітанням між- народних делегатів, почина- ючи від українців: «Хочу особливо привітати україн- ську делегацію, яка репре- зентує український нарід. Цей нарід це частина СССР, але вони не є росіянами, а українцями. Колонізація українців, яка відбувається в Совєтському Союзі — це образ, яка забирає гідність людини, забирає ідентич- ність і одиницю і цілому народові. Тому я вітаю осо- бливо українську делега- цію».

Далі, привітавши без осо- бливого винищення інші між- народні делегації, Д. Дровг висловив свої міркування на тему сьогоденного світу та як можна змінити на краще. Зокрема він під- креслив поширення кому- нізму в Південній Африці та наслідків для ЗСА. Він ви- раховуючи країни, що став- ляються ворожо до комуні- зму, ще раз підкреслив бо- ротьбу українського народу проти комунізму, яка сьо- годні продовжується. Хоча промовець говорив доволі довго, усі слухали його ці- каві міркування захоплено, а присутні українці були справді піднесені на душі його симпатіями до украї- нського народу.

Після головної доповіді Д. Дровг представлено делегатів міжнародних організацій, яких було 14, а вони мали можливість скла- сти привіт. Від СФУЖО, яке репрезентує 22 українсь- ки жіночі організації, при- втала присутніх І. Куровиць- ка, даючи при тому коротке пояснення завдань СФУ- ЖО та його членства в між- народних жіночих організа- ціях та конференціях в Ме- хіко, Данії, а в майбутньо- му в Найробі.

І. Куровицька подякува- ла також організації Між- народних клубів за постій- ну підтримку і розуміння для української боротьби за права людини, які так бли- зькі саме українському на- родові.

Міжнародну конвенцію закінчила її голова Дж. Він- гер, лякуючи особливо Фе- дерації жіночих клубів з Гюстоуна за їхню гостин- ність.

Молода...

(Закінчення зі стор. 1)

черті перед українською публікою вона має вже за собою виступи перед аме- риканською публікою, в Інституті Америки, як та- кож в Коміюніті театрі Нью Джерсі, де співала в таких відомих музичних комедіях, як «Май фер Лей- ді» чи «Фіддлер он де руд». Тепер поміж службовими поїздками по цілому світі вона знайшла можливість і

час знову стати перед українською публікою на Союзіві та своїм дзвінком супроно привітати початок літа і сезону 1985 року на

«кляптку України», що так тепло гостить не лише укра- їнців з усіх усюдів, але та- кож молодих українських співаків та музиків, які ма- ють нагоду показати там свої таланти.

УКРАЇНСКА СВИТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

бл. п. ЯРОСЛАВ НІМЧАНОВСЬКИЙ

уроджений в Тернополі, учасник 1-ої Української Дивізії
«Галичина».

Тіло Покійного спочивало в похоронному заведенні Му- зика і Син в Чикаго, де 18 травня були відправлені Парас- тас і Панкхад. ПОХОРОН відбувся 20-го травня 1985 р. з церкв св. Володимира й Ольги, а відтак на цвинтар св. Ми- колая у Чикаго.

Горем прибиті:

сестри:

ОРИСА СЕМЧИШИН
ОКСАНА БОЙКЕВИЧ
сестринка — УЛЯНА ЧОРНИЙ з Родиною
сестринка — ОЛЕСЬ СЕМЧИШИН
сестринка — АНДРІЙ РОМАН БОЙКЕВИЧ
тета — СТЕФАНІЯ БУКШОВАНА з Родиною

ПОДЯКА

З волі Всевисьшого відійшов від нас назавжди
16-го травня 1985 р., по короткій й тяжкій недугі
наш Дорогий БРАТ І ВУЙКО

бл. п.

Ярослав Німчановський

З сумом складаємо щирю подяку всім Тим, що співчу- вали з нами в цей час.
Д-рам В. Бродичеві і Ю. Грицелюві за надзвичайно дбайливу лікарську опіку під час недуги.
Дякуємо Всес. оо.: о. митр. М. Бутринському, о. Миро- нові Панчухові та о. П. Галаді за відданість і шпиталі та від- правлення похоронних обрядів. Особлива подяка о. Миро- нові за достойне зворушливе прощальне слово над домови- ною у церкві.

Подяка Побратимам по Зброї за надіслані квіти, за участь в похоронних відправах з дивізійним прапором, за несення домовини і п-ві Б. Кашубі за волиць прощальне слово.

Подяка Членам Братства св. Андрія Первозваного в Чикаго за надіслані квіти, за стійку і братським прапо- ром та за особливе прощальне слово інж. С. Мерз — про Покійного, як адміністратора.

Вікції щира подяка Приятелям і Знайомим, що так чо- леноно приїхали, щоб віддати останню прислугу Покійному, за грошові пожертви на Службі Божі і в пам'ять Покійного. Дякуємо похоронному заведенню Музика і Син за вір- цеве перевезення похорона.

Горем прибиті:

сестри:

ОРИСА СЕМЧИШИН з Родиною
ОКСАНА БОЙКЕВИЧ з Родиною

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

ГОЛОВНА ЕКЗКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

